

Hensyn til vedkommendes Fortid. Ved disse Bestemmelser opnaede Tusinder af Personer Delagtighed i Laan fra Staten, Personer, der aldrig havde drømt om, at der paa lovmæssig Vis vilde blive givet dem Kredit paa en Krone. Siden er der, ikke mindst ved Venstres Initiativ, i betydelig Grad blevet rensset ud i Kasserne. Laanepolitikken fortsattes som sagt. I 1920—21 fik Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse et nyt Laan paa 1 150 000 Kr., saaledes at Arbejdsmændene af Statskassen har laant et samlet Beløb paa 3 Mill. Kr. paa nær 50 000 Kr. Snedkerfaget har opnaaet Laan til et Beløb af 2 700 000 Kr. plus i de sidste Dage et yderligere Laan paa 250 000 Kr., hvorved denne Arbejdsløshedskasse med et langt mindre Antal Medlemmer end den, jeg for et Øjeblik siden nævnte, har opnaaet Laan af samme Størrelse, i alt 2 950 000 Kr. I samme Periode opnaede Metalarbejderne et Laan paa 800 000 Kr., Tekstilarbejderne et paa 993 000 Kr., Tobaksarbejderne et paa 1 309 300 Kr. foruden et yderligere Laan paa 125 000 Kr. Gør man det samlede Laanebeløb op, kommer man til den ganske betydelige Sum 13 092 000 Kr.

Spørgsmaalet er nu: Kan denne Laanepolitik uden videre og i dens hidtilværende Omfang fortsættes? Det mente den ærede Forespørger, og det mener vel sagtens ogsaa et stort Antal Laantagere. I den Tale, det ærede Medlem Hr. Stauning holdt ved Finanslovens første Behandling i Aar, gav han jo ogsaa Laantagerne direkte Anvisning paa at undlade at tilbagebetale, saa vidt det var muligt, og noget saadant styrker jo i høj Grad Ønsket om at faa mere, hvor det kom fra. Nu har det ærede Medlem i Begrundelsen af sin Forespørgsel været inde paa en Række Enkeltheder og nævnte i denne Sammenhæng ogsaa Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse. Det er rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at den for Tiden ønsker et yderligere Laan paa 250 000 Kr. Nu gad jeg nok vidst, hvad Offentligheden vilde mene om en Politik, som gennem Statskassen ydede direkte Subsidier til den Krigsførelse, der præsteres fra Arbejdsmændenes Side under deres nuværende Ledelse. Da det for ca. en Maaned siden viste sig, at der af det sidst bevilgede Beløb paa 2½ Mill. Kr. var godt 1 Million tilbage, blev det fra Indenrigsministeriet meddelt Arbejdsdirektoratet, at ligesom man fra Konfliktens Udbrud havde standset Udlaanet til konfliktberørte Kasser, saaledes vilde disse ikke fremtidig kunne opnaa Laan, men at man indenfor den Begræns-

ning, som var givet ved det tiloversblevne Beløb paa ca. 1 100 000 Kr., fremdeles vilde udlaane til ikke konfliktberørte Kasser. Og nu kan den ærede Forespørger, som naturligvis nu og da maa falde for Tilbøjeligheden til ogsaa i Ordenes Styrke og Formens Voldsomhed at tage Kampen op med Arbejdsmændenes Formand, nok saa meget sige, at der fra min Side er givet Løfte om Fortsættelse af Laanepolitikken. Men det ærede Medlem vil ikke med nogen som helst Ret kunne hævde, at der er givet noget Løfte fra min Side, der stiller i Udsigt, at man under en Landet omfattende Lockout vilde fortsætte en Laanepolitik overfor konfliktberørte Arbejdsløshedskasser af ganske samme Beskaffenhed som den, man kunde føre — for saa vidt Statens økonomiske Evne tillod det — under normale Forhold. Arbejdsløshedskasser, hvis Medlemmer ikke hidtil har været rede til under nogen Form at acceptere Samfundets Mægling i Striden, vil ikke kunne forventes ved Subsidier fra Statskassens Side at blive holdt i Stand til at opfylde deres vedtægtsmæssige Forpligtelser overfor Medlemmerne, for saa vidt disse Forpligtelser endnu er til Stede i Henhold til bestaaende Cirkulærer for vedkommende Kasser som konfliktberørte. Jeg tvivler ikke om, og det har jeg aldrig tvivlet om, at den ærede Forespørger og hans nærmeste Kreds naturligvis vil finde, at det er den rette neutrale Stilling for Staten at indtage, hvad angaar Anvendelsen af Statens Midler paa dette Omraade, vedblivende at sætte Kasserne i Stand til at yde Understøttelse til saadanne Medlemmer, som deltager i Afgørelsen af, om vi skal gaa ind i rolige Tilstande, men som i øvrigt har været arbejdsløse inden Konfikten og derfor maa siges — naar de kan opretholde deres hidtidige Understøttelse — at være mindre direkte interesseret i at komme ind i mere fredelige Tilstande. Men jeg føler mig overbevist om, at et stort Flertal i Befolkningen har et ganske andet Syn paa dette Forhold. Krig koster Penge, saaledes har det alle Dage været, og saaledes vil det ogsaa for fremtidige Kriges Vedkommende blive; men Krigen maa føres for egne Midler, den kan ikke føres for Samfundets. Og naar den ærede Forespørger saa hævdede, at der er afgivet Løfte herom, vil jeg overfor denne Paastand udtale, at dette Løfte er givet under ganske andre Forudsætninger end dem, der i Øjeblikket er til Stede, og at dette Løfte ogsaa er blevet holdt gennem den Bevilling, som af mig blev tilvejebragt i Januar Maaned med Tilslutning fra begge